

1. Увод

Међу савременим српским називи интелектуалцима постало је помодно заговарати став да је творац „српске латинице“ Вук Ст. Карацић. Први је ту тезу изнео др Петар Милосављевић у у књизи „Српска писма“ (2006). Ту он тврди да је латиница коју данас користе Хрвати, Бошњаци и многи Срби измислио Вук, а „коју је Гај прихватио“ (стр. 465).

Исфрустрираном српском народу та теза може доћи као мелем на рану. Нема везе што стално доживљавамо поразе, битно је да смо Хрватима створили писмо! Јадни Хрвати! Без нас они би били неписмени! То је психолошка основа која омогућава лако прихватање те тезе. Нажалост (или на срећу) та теза нема научног основа. Да би се одговорило на питање ко је творац латинице коју данас користе Хрвати, Бошњаци и велики број Срба потребно је познавати латински језик, културно-историјске прилике Вуковог доба и методологију научно-истраживачког рада. Др Милосављевић показује помањкање свега тога.

Као главни доказ за тврдњу да је Вук творац „српске латинице“, др Милосављевић нуди три табеле које се налазе у Вуковим делима. Стога сваку од њих морамо пажљиво анализирати.

2. „Српски рјечник“ (1818)

У књизи „Српска писма“ (2006) др Милосављевић је објавио табелу из првог издања „Српског рјечника“ (1818) и испод ње написао: „По Вуку (и Копитару) Срби имају два писма: ћирилицу и латиницу“ (стр. 380). Да би се одговорило на питање да ли је овај закључак исправан, потребно је ту табелу размотрити у целини.

У тој табели, оригинално на стр. LXIX, дата су писма 11 народа: прва је на ћирилици, а

Да ли је Вук творац „српске латинице”?

Пише: Владислав Ђорђевић
четвртак, 29 март 2012 10:13

других 10 на латиници.

Прво питање разумног човека могло би да гласи: ко је био тај ко је саставио ту табелу? Већ на почетку свог „Српског рјечника” (стр. VIII) Вук је признао да му је код писања на латинском и немачком помагао Јернеј Копитар. Све табеле су писане на латинском језику, па се може лако претпоставити да их је саставио Копитар. Но, питање ко је саставио те табеле споредно је у односу на оно најважније: да ли је састављач табеле уједно и творац тих писама? Одговор је очигледан: онај ко састави неки – како стоји у наслову – „упоредни попис писама Европе” („*Europae alphabetis parallēlismos*”) не значи да је уједно и творац свих тих писама. И овде је реч о једној психолошкој замци.

Будући да је добро познато да је Вук реформатор „славенске”, тј. црквенословенске ћирилице, савремени некритички истраживач може лако помислити да је Вук морао бити и реформатор дугих писма. Заправо, културно-историјска ситуација „суседних народа и других религија Европе” („*viciniorum popularium et aliis culturolis Europae*”) била је врло различита. Основна је била та да су православни штокавци, тј. Срби користили преобимну азбуку која више није одговарала њиховом фонетском систему. Вук у „Српском рјечнику” наводи да „славенска” азбука има 45 слова и предлаже да се од ње задрже само 23 слова (стр. XXXIII). Како се види из табеле на стр. LXIX, полуглас „јер” (ь) такође не уврштава у азбуку. Дакле, прелаже да се избаци 23 слова, а задржи само 22. Осим тога, он предлаже и да се у српску азбуку убаци и шест нових слова „којије Славени немају (ђ, ј, љ, њ, ћ, џ)” (стр. XXXV). Та се слова заиста налазе у помињаној табели. Вук, дакле, предлаже да се избаци или дода 39 слова. То представља веома радикалну реформу. Међу западнохришћанским народима није било потребе за тако радикалном реформом. Нека су садржавала диграме, диграфе или двословља, неке фонеме нису имала своја слова, али свакако није постојала потреба за радикалном реформом. Исти је случај и са писмом „Срба латинског обреда” („*Serb. lat.*”). Драстична промена њиховог писма не само да није била потребна. Не само да није за тим послом није било потребе него није ни могло доћи од стране једног православца какав је био Вук. Православни кругови су се веома противили Вуковој реформи „Славенске” азбуке, па се Вук стално морао правдати да није јеретик. У таквој атмосфери, Вук није могао ни помишљати на реформисање писма „Срба латинског обреда” („*Serb. lat.*”). Њихово писмо се налази у другој колони и захтева посебну пажњу.

3. Шта значи скраћеница „*Serb. lat.*”?

За савременог истраживача велико је искушење да скраћеницу „*Serb. lat.*” преведе као „српска латиница”. Тај закључак је погрешан, јер је заснован на непознавању латинског

Да ли је Вук творац „српске латинице”?

Пише: Владислав Ђорђевић
четвртак, 29 март 2012 10:13

језика и културно-историјских прилика Вуковог доба.

Важно је приметити да прва колона не гласи „Serb. cyril.” – „српска ћирилица”, већ „Serb. graec.” Шта то значи? То може бити скраћеница за: *Serbii graeci ritus* – Срби грчког обреда; *Serbii graeci culti* – Срби грчког богослужења; *Serbii graecae fidei* – Срби грчке вере; *Serbii graecae confessionis* – Срби грчке вероисповести; *Serbii graecae religionis* – Срби грчке религије. Без обзира да ли је реч о обреду (*ritus*), богослужењу (*cultus*), вери (*fides*), вероисповести (*confessio*) или религији (*religio*), у свим случајевима то значи да је ту реч о Србима православцима.

Изнад друге колоне стоји: „Serb. lat.” што такође може бити скраћеница за више израза: *Serbii latini ritus* – Срби латинског обреда; *Serbii latini culti* – Срби латинског богослужења; *Serbii latinae fidei* – Срби латинске вере; *Serbii latinae confessionis* – Срби латинске вероисповести; *Serbii latinae religionis* – Срби латинске религије. У свим случајевима то значи да је ту реч о Србима католицима.

Да је то исправно читање тог натписа сугерише и наслов табеле: „Писма Србâ са упоредним писмима суседних народа и других религија Европе” („*Alphabeti Serborum cum viciniorum popularium et aliis cultioris Europae alphabetis parallēlismos*”). Разлог зашто је Вук, или, што је вероватније Копитар, поред „народâ” споменуо и „религије” јесте тај што је знао да су штокавци подељени у три религије („закона Грчкога”, „закона Турскога”, „закона Римскога”).

Према томе, када савремени истраживач др Петар Милосављевић у књизи „Српска писма” (2006) тврди да ова табела доказује да „Срби имају два писма: ћирилицу и латиницу” (стр. 380), он заборавља да дода да су та писма подељена по јасном верском критеријуму: ћирилица је писмо православних штокаваца („Срба грчког обреда”), а латиница писмо католичких штокаваца („Срба латинског обреда”).

Закључак досадашње анализе могао би да гласи: писмо које се налази под одредницом „Serb. lat.” није писмо ма којих Срба, већ само оних „латинског обреда”. Сада се можемо запитати: да ли су се ти „Срби латинског обреда” уопште осећали Србима? Одговор на то питање даје сâм Вук Ст. Караџић и студији „Срби сви и свуда” (1836).

4. „Срби сви и свуда” (1836)

Вук је студију „Срби сви и свуда” написао 1836, а објавио у књизи „Ковчежић за историју, језик и обичаје Срба сва три закона” (1849). У њој је тврдио да су прави Хрвати само чакавци и кекавци (или кајкавци), док су штокавци Срби. Но, он је био искрен и у студији изнео стање са терена из којег се види да то разликовање по лингвистичком критеријум није одговарало стварности. Он изричито каже да само они „закона Грчкога” (православне вере) себе зову Србима или Србљима, а да „остали овога имена не ће да приме” (стр. 2). Он изричито каже да муслимани себе сматрају правим Турцима, „премда ни од стотине један не зна Турски” (стр. 2). За католике каже да себе „зову по мјестима у којима живе”: Славонцима, Босанцима (или Бошњацима), Далматинцима и Дубровчанима, а да их књижевници обично зову и Илирима или Илирцима. Вук додаје да их првославци зову још и: Буњевцима (у Бачкој), Шокцима (у Срему, Славонији и Хрватакој), Латинима (око Дубровника и по Боки Которској), а „у пријатељском разговору” и Кршћанима. Да не би било забуне, додаје да „Срби закона Римскога не ће *Срби* да се зову” (стр. 3). Према томе, Вук сâм признаје да фактички не постоје Срби „сва три закона”, већ само „закона Грчкога”. Његово мишљење о постојању „Срба сва три закона” није одражавало стање на терену. Оно је плод његове жеље, а не стварности.

Закључак досадашње анализе могао би да гласи: писмо које је Вук (тј. Копитар) навео у „Српском рјечнику” (1818) под одредницом „Serb. lat.” писмо је оних штокаваца који „не ће *Срби* да се зову”. Са том стварношћу Вук се није мирио.

5. „Сукоб цивилизација”

Вук Ст. Караџић је био свестан да религија утиче на национално опредељење, али се са тиме није мирио. То немирење је изразио у студији „Срби сви и свуда”: „А кад човјек помисли, н. п. да Маџара има и Римскога и Калвинскога закона, па се сви зову Маџари; или: да Нијемаца има и Римскога и Луторанскога и Калвинскога закона, па се сви опет зову Нијемци; мора се чудити како се барем ови Срби закона Римскога не ће *Срби* да зову” (стр. 3).

Оно што Вук није могао да схвати јесте то да међу католицима и протестантима, упркос теолошких разлика, не постоји цивилизацијска разлика, док између католика и првославних, и поред теолошких сличности, постоји цивилизацијска разлика. Разлог

зашто су Мађари и Немци могли да оформе мултиконфесионалне нације, а Срби, Хрвати и Бошњаци, који говоре један језик, то нису могли лежи у цивилизацијским разликама. О њима уверљиво говори амерички политиколог Семјуел П. Хантингтон (Samuel P. Huntington) у књизи „Сукоб цивилизација и преобликовање светског поретка” (2000). Католицизам и протестантизам, упркос теолошких разлика, конституишу јединствену западну цивилизацију, а православље и ислам конституишу посебне цивилизације. Католици и протестанти теолошки се више разликују него католици и православни, па ипак не конституишу две цивилизације него једну. Са друге стране, православни, који се од католика теолошки мање разликују него протестанти, конституишу посебну цивилизацију. Имајући то у виду, јасно је зашто Мађари и Немци, међу којима има и католика и протестаната, могу да конституишу нације засноване на језичком, а не на верском принципу, а то не могу истојезични Срби, Хрвати и Бошњаци. Иноверје није препрека за формирање нације када су у питању католици и протестанти, али јесте када су у питању православни, католици и муслимани. Разлика је у цивилизацијама.

Несхватање важности религије нагнала је Вука да све штокавце сматра Србима. То није одговарало стварном стању ствари ни у доба Вука Караџића, а још мање одговара садашњем. Вук је пренебрегнуо чинилац религије, а то чини и др Милосављевић. Поред тог превида, др Милосављевић уме да учини и друге грешке: методолошке. Једна од њих је везана за „Први српски буквар” (1827).

6. „Први српски буквар” (1827)

У књизи „Српска писма” (2006) др Милосављевић је објавио табелу (стр. 395) која се – по њему – налази у Вуковом „Првом српском буквару” (1827). Заправо, тај буквар има 17 малих страница и у њему се не налази никаква табела. Та табела је заправо први пут објављена тек на почетку Вуковог превода Новог завјета (1847). Тек после Вукове смрти, та табела је убачена у репринт издања „Првог српског буквара”. Прво репринт издање у коме се она налази јесте оно Народне библиотеке Србије из 1978. Уредник тог издања је био др Голуб Добрашиновић. Заправо, небитно је ко је и када ту табелу убацио у репринт издање „Првог српског буквара”; битно је да се она не налази у његовом оригиналу. Очигледно је др Милосављевић користио кривотворено репринт издање, што га је датумски завело. Тај пропуст га је одвео ка закључку да је латиницу из друге колоне Вук „сам начинио и објавио као илирску латиницу” (стр. 292). Заправо, када је та табела издата (1847) „илирска латиница” је била већ одавно у употреби код Илира. Вук није имао ни потезе ни могућности да је ствара.

7. „Нови завјет” (1847)

Да ли је Вук творац „српске латинице”?

Пише: Владислав Ђорђевић
четвртак, 29 март 2012 10:13

Да би се разумело шта у Вуковој табели на почетку Новог завјета стоји, мора се разумети један важан културни покрет који се у међувремену збио – илирски. Његова суштина је та да су Хрвати (кекавци или кајкавци) прихватили за свој књижевни језик штокавски и заједно са католичким штокавцима („Србима латинског обреда”) почели називати Илирима. Та промена је уочљива на табели Вуковог Новог завјета из 1847. У њој на првом месту стоји српско писмо („Serbic.”), а на другом илирско („Illyr.”). У тој табели се не спомиње писмо католичких штокаваца („Срба латинског обреда”) нити писмо Хрвата (кекаваца или кајкаваца), јер су се они тада сматрали Илирима.

Слова у том илирском писму су врло слична писму „Срба латинског обреда” које је приказано у табели из 1818. То значи да су Хрвати, сада преименовани у Илире, преузели нека слова „Срба латинског обреда”. Тако су *dy* заменили у *dj*, *ly* у *lj*, а *ny* у *nj*,

sz

y

s

,

cz

y

c

итд. Све те словне промене нису од великог значаја: писмо им је остало латиничко уз мање измене. Значајно је то да су се Хрвати и католички штокавци („Срби латинског обреда”) одрекли свог националног имена и преименовали се у Илире.

8. „Српски рјечник” (1852)

Када је Аустрија забранила илирско име (1843), Илири су могли да се назову Срби, али то нису учинили. По језику су и били Срби, али чинилац језика није однео превагу. Превагнуо је чинилац религије. Илири су узели име Хрвати. То што су Илири говорили штокавским језиком није утицало на то да почну да се осећају Србима. Чинилац религије однео је победу. Та промена се види и у другом издању Вуковог „Српског рјечника” (1852), где се Илири називају *Croat[ii]* = Хрвати.

9. Национални идентитети

Да ли је Вук творац „српске латинице”?

Пише: Владислав Ђорђевић
четвртак, 29 март 2012 10:13

Окосницу савременог хрватског идентитета не чини само *језик*, него и *религија* и *писмо*.

Језик

не деле са суседним Италијанима, Словенцима, Аустријанцима и Мађарима, а

религију

не деле са суседним Србима и Бошњацима.

Окосницу савременог српског идентитета не чини само *језик*, него и *религија* и *писмо*. *Језик*

не делимо са Мађарима, Румунима, Бугарима и Македонцима, а

религију

не делимо са суседним Хрватима и Бошњацима. Са Црногорцима делимо и *језик* и *религију*, али не и исту државноправну свест.

10. Чинилац религије

Да би се правилно и целовито разумеле Вукове табеле потребно је познавати латински језик и културно-историјске околности у ком су настале. Професор Милосављевић и други савремени истраживачи склони су да потцене чинилац религије. У књизи „Српска писма” професор Милосављевић је записао: „Традиционални филолошки принцип је да се национални идентитет одређује језиком” (стр. 5). Убеђен у своју исправност, аутор реченицу понавља у чланку „Данашња српска писма: ћирилица и латиница” (Видовдан, 21. фебруар 2011). Међутим, тај став је израз крајње једностраности. Националне идентитете образују поред језика и многи други чиниоци: религија, писмо, државно-политичка традиција итд.

Да национални идентитет не одређује само језик доказује и Вукова студија „Срби сви и свуда” и његове (тј. Копитарове) табеле. На основу његове (тј. Копитарове) табеле из 1818. види се да је религија била та која је делила штокавце на православце и католике, а тиме и њихова писма. Из друге (1847) види се да су се католички штокавци („Срби латинског обреда”) и Хрвати објединили у Илирску нацију. Основ њиховог уједињења била је римокатоличка религија. Хрвати су били спремни да напусте свој језик, чак и своје етничко име, али не и религију. Католички штокавци („Срби латинског обреда”) били су спремни да напусте своје етничко име, али не и религију. Како сугеришу Вукове табеле, католички штокавци, неаутентично названи „Срби латинског обреда” (1818), претопили су се најпре у Илире (1847), а затим у Хрвате (1852). И поред ових промена, задржали су своје писмо (латиницу) и своју религију (римокатолицизам). Чиниоци који су кључно поделили Хрвате и Србе били су *религија* и *писмо*, не *језик*.

11. Општа слика

Три табеле (1818, 1847, 1852) разликују се у детаљима, али им је једно заједничко: писмо источних хришћана (православаца) је ћирилица, а писмо западних хришћана (католика и протестаната) латиница. Будући да данас не постоје Срби католици као значајан национални и културни чинилац, писмо садашњих Срба суштински мора бити само ћирилица.

12. Питање идентитета

Када савремени српски првописци пишу о „српској латиници”, они тиме исказују своје секуларистичке, просветитељске погледе: став да само *језик* одређује национални идентитет. Како показује студија „Срби сви и свуда” (1836), то није било тачно ни у Вуково доба, а није тачно ни данас.

У студији „Срби сви и свуда” Вук јасно пише да штокаваца има три врсте: око три милиона православаца („закона Грчкога”), који се називају Срби или Србљи, и два милиона оних који „имена овога не ће да приме” (стр. 2). Вук процењује да од та два милиона има две трећина „закона Турскога” (тј. око 1.300.000) и једна трећина „закона Римскога” (тј. око 750.000). Дакле, језички критеријум није био подударан са етничким. То је свесно превиђао Вук Ст. Караџић, а то данас превиђа – свеједно да ли свесно или несвесно – и др Милосављевић.

Ни данас лингвистички критеријум није поуздан за одређивање националног идентитета. Заправо, он је крајње заводљив. Оно што суштински разликује данашње Србе, Хрвате и Бошњаке није *језик*, него *религија*. Ова три народа се не разликују по *језику*, већ по *религији*. Стога је пренебрегавање религиозног чиниоца недопустив превид.

Савремена широка распрострањеност латинице код Срба указује на њихово

Да ли је Вук творац „српске латинице“?

Пише: Владислав Ђорђевић
четвртак, 29 март 2012 10:13

идентитетско лутање – на њихову слабу националну свест. Правописци који сугеришу да су српска писма и ћирилица и латиница раде – вероватно несвесно – на сузбијању ћирилице и православља, а тиме и српске национале свести. Кључну препреку за изградњу чврстог и јасног српског националног идентитета представљају српски интелектуалци, поготово филолози.

13. Идеолошке последице сна о Србима „сва три закона“

Вукова идеја о Србима „сва три закона“ не само да је била историјска утопија, него се показала и као погубна за Србе. Она је одиграла крајње негативну улогу код Срба. Срби су геноцид у Другом светском рату дочекали крајње идеолошки неприпремљени. Ту идеолошку збуњеност Срба сјајно приказује студија др Михаила Станишића „Експанзионизам Хрвата и растојство Срба“ (1999). Основни узрок растројства Срба је било веровање у Вукову идеју о Србима „сва три закона“. Срби су били крајње збуњени када су Хрвати и босански муслимани почели да их кољу. Нису могли да схвате како они који говоре истим *језиком* као и они могу толико да их мрзе. Били су веома наивни, јер их је њихова интелигенција успављивала причом о Србима „сва три закона“.

Слично се догодило и пола века касније. Српска интелигенција се чудила зашто су Хрвати и Бошњаци поново устали против Срба (1991). Она је и даље сањала Вуков сан о Србима „сва три закона“, тј. у тадашњој терминологији о „братству и јединству“. И док су се листом сви одвајали од Срба, српски интелектуалци су били крајње неспремни. Ту неспремност је одлично описао Зоран Обеновић у студији „Распад Југославије и политичка неспремност српске елите на изазове распада“ (1994): „Српска елита није ни духовно ни политички била спремна на ситуацију у којој правила државног и међународног права престају да важе и где основни оријентир постају државни и национални интереси“ (стр. 396). Аутор је још јаснији када тврди: „У тренутку кад се Југославија распадала уз помоћ Западне коалиције и кад су настајале нове националне државице, једини народ који није имао ни минимални прећутни консензус око својих виталних интереса био је српски народ. До последњег тренутка, српска политичка елита је своје националне интересе, и кад је на њима посебно инсистирала, сагледавала у перспективи Југославије“ (стр. 396-397). Разлог зашто је српска политичка елита неспремна дочекала распад Југославије суштински је био тај што је слепо веровала у југословенство, тј. у „братство и јединство“, тј. зато што је сањала Вуков сан о Србима „сва три закона“.

У идеолошком смислу, Покрет за обнову србистике не представља ништа друго него наставак те титоистичке идеологије „братства и јединства“. Та филолошка школа и даље

Да ли је Вук творац „српске латинице“?

Пише: Владислав Ђорђевић
четвртак, 29 март 2012 10:13

сања Вуков сан о Србима „сва три закона”. И док нас Хрвати и Бошњаци мрзе и презиру, србистичари сугеришу уједињење са њима на основи заједничког језика и то под српским именом! То је опасно месечарство!

Крајње је време да се српска интелигенција пробуди из Вуковог сна о Србима „сва три закона”, из титоистичког сна о „братству и јединству”. Филолози који тај сан представљају као стварност, Србе идеолошки успављују. Срби се неће препородити никаквим „филолошким програмима”, јер није *језик* оно што нас одваја од Хрвата и Бошњака. Срби ће се препородити само када буду примењивали „верски програм”, јер је *вера*

та која нас од њих одваја. Док то српска интелигенција не схвати, она ће и даље сањати Вуков и Милосављевићев сан о Србима „сва три закона” и тиме се излагати опасности да неспремни дочекамо још један геноцид.

14. Ко је, дакле, творац латинице?

Савремену латиницу коју користе сви штокавци (Хрвати, Буњевци, Бошњаци, Горанци, Срби и Црногорци) није продукт ниједног појединца. Када др Петар Милосављевић у чланку „Кључно питање: национални програм” (Видовдан, 8. марта 2011) тврди да она „дело српских филолога, Вука Караџића и Ђире Даничића”, он им удељује незаслужено признање. Творац латинице није ни Људевит Гај. Он је само њен кључни пропагатор: онај који је најзаслужнији што је писмо „Срба латинског обреда” (1818) прихваћено од кајкаваца (загорских Хрвата). Уједињени у језику (штокавштину), писму (србokatоличком) и религији (римokatолицизму) настали су Илири, тј. Хрвати, што и сугеришу Вукове табелеле из 1847. („Илири”) и 1852. („Хрвати”). Све у свему, творац те латинице није ниједан појединац, него је она плод вишевековне животне праксе „Срба латинског обреда”, тј. „Илира”, тј. „Хрвата” – све у свему – римokatолика. Вук са тим процесом није имао никакве везе. То јасно и сâм признаје у „Писмима Преосвештеноме господину Платону Атанацковићу” (1845) назвавши то писмо „Илирски или Загребачки правопис” (фуснота на стр. 23; заправо: 21). А оно је – додаје Вук – једно од писама „јужнијех Славена Римскога закона”. Sic! „Римскога закона” – дакле, римokatолика. *Vuk locuta, causa finita!*

15. Закључак

Теза да је Вук творац „српске латинице” није само нетачна, него је и друштвено штетна.

Да ли је Вук творац „српске латинице“?

Пише: Владислав Ђорђевић
четвртак, 29 март 2012 10:13

Она даје оправдање да Срби, једини у свету, буду двоазбучан народ. Такво стање представља знак културне и друштвене шизофреније. Теза да је Вук творац „српске латинице“ не само да је погрешна, него и учвршћује ту нашу културну и друштвену шизофренију.

Аутор је сарадник Српског културног клуба

Извори 1. Караџић, Вук, „Ковчежић за историју, језик и обичаје Срба сва три закона”, Штампариија јерменскога манастира, Беч, 1849. 2. Караџић, Вук (прев.), „Нови завјет”, Штампариија Јермарскога манастира, Беч, 1847.

3. Караџић, Вук и Сава Текелија, „Писма Високопреосвештеноме господину Платону Атанацковићу”, Штампариија Јерменскога манастира, Беч, 1845.

4. Караџић, Вук, „Први српски буквар”, Штампариија Јерменскога манастира, Беч, 1827.

5. Караџић, Вук, „Српски рјечник”, Gedrudi bei den r.p. Armeniern, Беч, 1818.

6. Караџић, Вук, „Српски рјечник”, Штампариија Јерманског манастира, Беч, 1852.

Репринт издања

1. Караџић, Вук, „Први српски буквар”, репринт издање, уредник: Антоније Ђурђевић, Управа манастира Трноша, без места, без године.

2. Караџић, Вук, „Први српски буквар”, репринт издање, главни и одговорни уредник: др Александар Пејовић, Народна Библиотека Србије, Београд, 1978.

3. Караџић, Вук, „Први српски буквар”, репринт издање, главни и одговорни уредник: Војин Тривуновић, Trivunija line, Бања Лука, 2007.

Литература

1. Милосављевић, Петар, „Српска писма”, Бесједа, Бања Лука, 2006.

Да ли је Вук творац „српске латинице“?

Пише: Владислав Ђорђевић
четвртак, 29 март 2012 10:13

2.
Обреновић, Зоран, „Распад Југославије и политичка неспремност српске елите на изазове распада”, у: „Филозофија и друштво IV: теоријске претпоставке разумевања распада Југославије”, Институт за филозофију и друштвену теорију, Београд, 1994, стр. 385-405.
3.
Станишић, Михаило, „Експанзионизам Хрвата и растројство Срба”, Службени лист СРЈ, Београд, 1999.
4.
Семјуел, Хантингтон, „Сукоб цивилизација и преобликовање светског поретка”, 2. издање, ЦИД, Подгорица; Романов, Бања Лука, 2000.
5.
Милосављевић, Петар, „Данашња српска писма: ћирилица и латиница”, Видовдан, 21. фебруар 2011.
6. Милосављевић, Петар, „Кључно питање: национални програм”, Видовдан, 8. март 2011.